

DOBRZE ŻE JESTEŚ

List do parafian

Numer 2 (252) MARZEC 2018 r.

„Jesteśmy napełnieni Duchem Świętym”

**RESURREXIT
CHRISTUS
ALLELUJA!**

W numerze: Czuwanie modlitewne młodzieży – str. 2, Błogosławieni szukający Boga – str. 4,
Sanktuarium w Kalwarii Zebrzydowskiej – str. 6, Cierpienie w życiu świętych – str.10, Wielki Tydzień – str. 12,
Nowenna przed świętem Bożego Miłosierdzia – str. 14, Przez krzyż do światła – str. 17,
Miejska Droga Krzyżowa 2018 – str. 18, oraz: wydarzenia parafialne, humor, kulinaria, dla dzieci i inne.

Czuwanie modlitewne młodzieży w Sławęcicach.

Dnia 2 marca 2018r. młodzieżowa wspólnota Niniwa wybrała się na dekanalne młodzieżowe czuwanie wielkopostne oraz uwielbienie Krzyża, które zorganizowała Parafia pw. św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Sławęcicach. Spotkanie rozpoczęło się pieśnią i wprowadzeniem ks. proboszcza Mariana Bednarka o godzinie 19:00. Następnie było uroczyste wniesienie Krzyża. Podczas przygotowań do Światowych Dni Młodzieży 2016 przedstawiciele młodzieży poprosili ks. bpa Andrzeja Czaję o znak i przesłanie, które miałyby jednoczyć młodzież z całej naszej diecezji. Ks. Biskup przyjął prośbę i w Dzień Wspólnoty, 23 lipca 2016 r., na Górze św. Anny w obecności kilku tysięcy pielgrzymów z całego świata – przekazał młodzieży diecezji opolskiej Krzyż i zadanie.

Zadanie brzmi:

Słowo Proboszcza

Naszą parafię spotkało wielkie wyróżnienie. Przeżyliśmy rekolekcje wielkopostne w obecności Relikwii Drzewa Krzyża Świętego. Dzięki temu słuchanie i przyjmowanie Słowa Bożego nabrało wyjątkowego znaczenia. Dzięki temu sakrament pokuty i Eucharystia stały się czymś bardziej czytelnym i bliskim, bo przecież ta realna rzecz – odrobina drewna – była w zasięgu naszego wzroku i dotyku.

W takiej atmosferze wchodzimy w przeżycie Wielkiego Tygodnia, największej tajemnicy naszej wiary. Nie ma większych świąt, nie ma bardziej godnej i podniosłej liturgii, bogatszych i głębszych przeżyć. Dziękujemy zatem z całego serca za to, że Chrystus pozostał z nami w Eucharystii, że pokazał nam miłość Boga większą niż śmierć na krzyżu, że w Zmartwychwstaniu zapowiedział nam nowe niebo i nową ziemię.

Wszystkim parafianom, gościom i czytelnikom „Dobrze że Jesteś”, w imieniu wszystkich duszpasterzy, życzę owocnych przeżyć Tajemnicy Paschalnej, podniosłych, zdrowych i radosnych Świąt Wielkanocnych oraz smacznego jajka.

O. Mieczysław Hałaszkowski OMI

„Śmierć Pana głosicie!

To znaczy miłość Jezusa, Jego bliskość i obecność pośród nas i nowe życie dla nas. Dlatego, że On życie dał, żyje z nami i dla nas, i tak okazuje nam swoje miłosierdzie. Zatem miłosierdzie Pana głosicie!

Trwajcie przed Jezusem i Jemu służcie!
Astate coram Jesu et Ei ministrare!”

Podczas czuwania konferencje wygłosił ks. Piotr Adamow – dekanalny duszpasterz młodzieży, której tematem był Krzyż jako największy znak uczniów Chrystusa. Później odbyła się przepiękna Droga Krzyżowa połączona z rachunkiem sumienia, podczas której młodzież składała grzechy u stóp ukrzyżowanego Jezusa, w postaci dużych kamieni wnoszonych przez tamtejszych młodych ludzi. Po tak porządnym i wzruszającym przygotowaniu, nastąpił moment adorowania Pana Jezusa znajdującego się na Drzewie Krzyża oraz pojednania się z Nim. Czas ten nie był przeznaczony tylko na spowiedź i rozmowę z Panem. Każdy mógł podejść oraz ucałować i przytulić Krzyż, a także zostawić przy nim wszystkie swoje grzechy i zmartwienia w postaci małych kamyczków. Tak piękny i owocny czas zakończyła Msza św.

Julia Niedziela

Błogosławieni szukający Boga

Gdy Odnowa w Duchu Św. szukała miejsca na coroczny Dzień Skupienia, natknęliśmy się na niezwykle wspólnotę w Strzelcach Opolskich „Wspólnotę Błogosławieństw” pochodzącą z Francji, w Polsce jest ona od 2,5 lat. Jej dom jest pięknie wyremontowany przez niezwykle radosne i uzdolnione siostry zakonne.

Przyjechaliśmy w piątek 23 lutego 2018 roku kilkoma samochodami, było nas ponad 20 osób. Ktoś zniósł materace, ktoś ubierał pościel, inny szykował jadalnię.

Pokoje były przestronne, siostry gościnne, czuliśmy, że jesteśmy w domu.

Wszyscy spotkaliśmy się o godzinie 15:00 na Koronce do Bożego Miłosierdzia w pięknej, zabytkowej Kaplicy. Tutaj też była całonocna adoracja Najświętszego Sakramentu, na którą wszyscy niecierpliwie czekali. Kaplica umiejscowiona była w samym centrum domu, można powiedzieć w sercu domu tak, że wszyscy mieli do niej blisko.

Eucharystia była prowadzona przez naszego nieocenionego ojca opiekuna Mariusza Piaseckiego OMI

oraz odnowę. Uwielbienie to sama radość przebywania w bliskości z Bogiem, braćmi i siostrami.

Większość posiłków przywieźliśmy ze sobą, ale ktoś musiał obrać worek ziemniaków, ktoś ugotował pyszną zupę pomidorową, ktoś zmywał talerze, ktoś parzył kawę i herbatę,

któs inny gotował jajka, inni kroili ciasto, a było tego dużo.

W takich sytuacjach odkrywamy sens bycia we wspólnocie, bo tu każdy jest potrzebny, niezbędny, wnosi nie tylko swoją niebanalną osobowość, ale i fantastyczne dary, które dostał od Pana Boga.

Radości i rozmowom do późnych godzin nocnych nie było końca.

W piątek wieczorem mieliśmy czas dla wspólnoty, nazwaliśmy to „Godziną Marzeń”, to czas na nasze marzenia i zamierzenia względem wspólnoty i parafii. Ciekawe jest to, że gdy Bóg usłyszeliśmy jakie mamy marzenia - to takie marzenia zawsze spełnia.

Usłyszeliśmy świadectwo siostry Basi o szukaniu Boga, o jej drodze z Francji do Strzelca Opolskich. Ewa Gabor opowiedziała o swoich 15 latach w Odnowie, a o. Mariusz o swoim szukaniu Boga, czyli powołaniu.

Zauważyliśmy, że błogosławieni czyli szczęśliwi są ci wszyscy, którzy służą innym.

Wcale nie chcieliśmy wracać do domu, bo w ciszy kaplicy można spotkać Pana Boga twarzą w twarz. I gdy nam się wydaje, że szukamy go całym sercem, to On już dawno nas znalazł.

A. Bartnik – Struś
Wspólnota HALLEL

SANKTUARIUM PASYJNO – – MARYJNE W KALWARII ZEBRZYDOWSKIEJ (część 1)

Wstęp

Komitet Światowego Dziedzictwa UNESCO 1 grudnia 1999 r. na posiedzeniu w Marakeszu w Maroku, postanowił wpisać manierystyczny zabytkowy zespół architektoniczno – krajobrazowy i pielgrzymkowy (Bazylikę, Klasztor i Dróżki) w Kalwarii Zebrzydowskiej na listę Światowego Dziedzictwa Kultury i Nauki, jako jedyną kalwarię na świecie. Wyróżnienie jest to tym cenniejsze, że w samej Europie istnieje ponad tysiąc tego rodzaju obiektów, a tylko polska Kalwaria została tak wyróżniona. Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30.10.2000 r. Zespół Sanktuarium w Kalwarii Zebrzydowskiej z dniem 17. 11.2000 r. uznany został za pomnik historii Polski. Święty Jan Paweł II, który ukochał kalwaryjskie alejki powiedział; - „Kalwaria ma coś takiego, że człowieka wciąga. Co się do tego przyczynia? Może i to naturalne piękno krajobrazu, który się stąd rozciąga u progu polskich Beskidów”. Kompleks zebrzydowskiego sanktuarium dzięki położeniu na malowniczych

zbożach góry Żar i przemysłanym zabiegom architektonicznym pozwala przypominać alejki pielgrzymkowe do uliczek w Jerozolimie.

Historia Kalwarii Zebrzydowskiej

W 1595 r. marszałek wielki koronny i wojewoda krakowski Mikołaj Zebrzydowski i jego żona Urszula ujrzeni przez okno lanckorońskiego zamku nad górą Żar trzy płonące krzyże unoszące się ku niebu. Widzenie to ugruntowało w wojewodzie decyzję o ufundowaniu na tym wzniesieniu kościółka pod wezwaniem Ukrzyżowanego Jezusa Chrystusa. Wtedy właśnie udawał się z pielgrzymką do Jerozolimy dworzanin Hieronim Strzała. Wojewoda polecił mu przywieźć z pielgrzymki gipsowe wzorce istniejących w Jerozolimie kaplic. W 1599 r. Hieronim Strzała przywiózł wojewodzie potrzebne gipsowe modele z Jerozolimy i w 1600 roku wzniesiono pierwszą kaplicę Ukrzyżowania. Kościółek uroczyscie konsekrował 4.10.1601 r. nuncjusz papieski Klaudiusz Rangoni w obecności biskupa

krakowskiego Bernarda Maciejowskiego. Kościółek początkowo miał służyć prywatnej pobożności wojewody i jego rodziny, ale niebawem postanowił wybudować jeszcze kaplicę Grobu Chrystusa oraz niewielki klasztor. 1 grudnia 1602 r. sporządził akt fundacyjny i przekazał część góry Żarek i przydzielił miejsce bernardynom pod budowę klasztoru.

W 1603 r. dokument zatwierdził biskup krakowski i król Zygmunt III Waza. W latach 1604 – 1609 wybudowano według projektu Jana Marii Bernardoniego kościół i klasztor, kościół w uroczyscie św. Franciszka uroczyscie konsekrował biskup krakowski Piotr Tylicki (1609 r.). W 1604 r. Mikołaj Zebrzydowski pod wpływem dzieła Chrystiana Adrichomiusa opisującego Jerozolimę w czasach Chrystusa, postanowił wybudować według planów Pawła Baudartha dwanaście kaplic Drogi Krzyżowej oraz pustelnię Pięciu Braci Polaków z kaplicą Marii Magdaleny. Realizację pomysłu rozpoczęto jeszcze w 1609 roku i zakończono po ośmiu latach w 1617 roku. Gdy w 1620 roku zmarł Mikołaj Zebrzydowski,

jego syn Jan kontynuował dzieło ojca. W latach 1623 – 1641 wybudował pięć dalszych kaplic pasyjnych, osiem kaplic maryjnych, rozbudował kaplice Ukrzyżowania i Grobu Matki Bożej oraz wybudował tzw. gradusy obok ratusza Piłata i Kaplicę Znalezienia Krzyża z pustelnią św. Heleny. Wnuk wojewody Michał, rozbudował w latach 1654 – 1655 kompleks klasztorny przez poszerzenie o drugi wirydarz i w latach 1658 – 1667 wybudował kaplicę Matki Bożej Kalwaryjskiej. Ostatnią wielką fundatorką była Magdalena z Konopackich Czartoryska. W latach 1680 – 1702 powiększyła kościół o długą i szeroką nawę, a w latach 1702 – 1720 ufundowała fasadę i dwie wieże przy elewacji frontowej oraz dwie kaplice, św. Antoniego w 1687 r. i Niepokalanego Poczęcia w 1749 roku. Po śmierci Magdaleny skończył się okres wielkich i hojnych fundatorów i źródłem funduszy na rozbudowę, konserwację, konieczne adaptacje Kalwarii i jej utrzymanie stały się ofiary szlachty, duchowieństwa i pielgrzymów.

Rozwój nabożeństwa Męki Pańskiej

Pierwsze nabożeństwo pasyjne odprawiono w 1608 roku przy krzyżach postawionych w miejscach przyszłych kaplic. Odprawiano je dla wszystkich pielgrzymów z niewielkim udziałem aktorów.

W XVII w. obchody były ograniczone do Wielkiego Czwartku i Wielkiego Piątku. Do dzisiaj zachowały się dwa scenariusze widowisk z 1610 i 1618

roku autorstwa Abrahama Rożniatowskiego. Po pierwszym rozbiórce ziemie Małopolski znalazły się w Cesarstwie Austriackim, którego władze w ramach zwalczania zabobonów znacznie ograniczyły obrzędy pasyjne. Pozostała jedynie procesja z kazaniaми i krzyżem symbolizującym Jezusa przy poszczególnych kaplicach, umycie nóg i dekret Piłata. Jeszcze w XVII w. ukształtował się zwyczaj odprawiania nabożeństw „drózkowych” poza Wielkim Tygodniem przez ludzi świeckich pod przewodnictwem świeckiego przewodnika. Zwyczaj ten jest praktykowany do dzisiaj.

Po II wojnie światowej misterium pasyjne otrzymało nowy kształt autorstwa o. Augustyna Chadama.

W 1947 r. wprowadzono nowe stroje i postacie, a wszystko oparte na przekazach biblijnych i tradycji. Na Misterium Męki Pańskiej przybywa w Wielkim Tygodniu do Kalwarii ponad sto tysięcy pątników z różnych stron Polski i z zagranicy. Misterium rozgrywa się przy 28 stacjach Drogi Krzyżowej ułożonych w ciągu narracyjnym przy 24 obiektach. Misterium rozpoczyna się w Niedzielę Palmową od wjazdu Jezusa na osiołku do Jerozolimy. W Wielką Środę odtwarzana jest scena „Uczty u Szymona” i „Zdrady Judasza”. W Wielki Czwartek w ceremonii umycia nóg apostołom tradycyjnie ta funkcja przysługuje przeorowi bernardyńskiego klasztoru. Następnie kontynuowana jest kilkugodzinna procesja po dróźnie, w czasie której realizowane są sceny; „Modlitwa w Ogrójcu”, „Pojmanie”, „Sąd Kajfasza” i „Zaparcie

się św. Piotra”. W Wielki Piątek po „Dekrecie Piłata”, odgrywający rolę Jezusa, obarczony ciężarem krzyża, w drodze na Golgotę upadnie trzy razy i powstanie, aby dojść do celu, spotykając po drodze św. Weronikę i Matkę. Za aktorem niosącym krzyż podąża ponad stutysięczna rzesza pątników, głęboko przeżywająca kolejne sceny pasyjne. Trudniejsze role odgrywają alumni Seminarium Duchownego oo. Bernardynów. Procesję kończy liturgia Męki i Śmierci Pana Jezusa wraz z przeniesieniem Najświętszego Sakramentu do Grobu.

Krótki opis obiektów Dróżki Pana Jezusa

Na obszarze około 6 km kw. Jest wybudowanych 41 obiektów sakralnych połączonych krętymi wstęgami kalwaryjskich Drózek. Przeplatają się wzajemnie, łączą i rozdzielają tak, że wiele obiektów pełni podwójną rolę. Ponieważ w jednym obiekcie może być kilka stacji, dlatego stacji jest więcej niż obiektów. Kształty kaplic są niezwykle, bowiem brak w nich elementów rodzimej architektury. Ich rzut poziomy przypomina różne figury geometryczne; trójkąt, owal, pięciobok, kształt serca, krzyż grecki, krzyż Chrystusa itp..

Kaplica św. Rafała - została wybudowana w latach 1616 – 1617 przez architekta i złotnika z Antwerpii, Pawła Baudartha (dalej w tekście P. B.) z fundacji Mikołaja Zebrzydowskiego. Na szczycie kaplicy jest kamienny posąg św. Rafała Archanioła, patrona podróżnych i pielgrzymów. Obrazy namalował ok. 1811 r. Jan Jerzyczek, polichromia jest dziełem Władysława Lisowskiego z 1934 – 1936 r.

Kaplica Pożegnania - wzniesiona w XIX w. Obrazy ołtarzowe A. Małeckiego przedstawiają sceny pożegnania Jezusa z Apostołami.

Kościół Grobu Matki Bożej - wybudowany w latach 1615 – 1630 jest po Bazylice najbardziej okazałą budowlą wykonaną przez P. B. na zlecenie wojewody Mikołaja, a jego syn Jan przebudował go do stanu dzisiejszego. Kościół Grobu Matki Bożej zwany także „Grobkiem” przypomina sarkofag, do którego dostawiono barokową kruchtę z oryginalną kopułą. Stoi na stoku kalwaryjskiej „Góry Oliwnej” i jest dwupoziomowy. W kościele jest XVI w. obraz „Chrystusa Lanckorońskiego” - „Ecce Homo” z kaplicy

ciąg dalszy na str. 8 ➔

Kaplica św. Rafała

➔ *ciąg dalszy
ze str. 7*

SANKTUARIUM W KALWARII ZEBRZYDOWSKIEJ

nieistniejącego już zamku lanckorońskiego. W centralnie umieszczonym sarkofagu spoczywa w trumience Matka Boża. Polichromie wykonali br. Dydak Baturyna w XIX w. i Karol Polityński w 1923 – 1924 r.

Ogrojec – to kaplica o podstawie pięcioboku z kopulastą wieżą wybudowana przez P. B. w 1609 r.. W środku kaplicy jest grota wyłożona kamieniami, a w niej posąg Chrystusa modlącego się w Ogrójcu. Obrazy; „Chrystus budzący Szymona Piotra” i „Judas zbliżający się z żołnierzami do Chrystusa” wykonał Jan Jerzyczek, a polichromię Władysław Lisowski w 1935 roku.

Kaplica Pojmania – zbudowana przez P. B. w 1609 roku, posiada dwa obrazy Jana Jerzyczka z ok. 1818 roku; „Pocałunek Judasza” i „Żołnierze padający przed Chrystusem w Ogrójcu”.

Most na Cedronie – wzniesiono w 1612 roku i był wiele razy przebudowywany. W małej kapliczce z 1622 roku jest obraz Jana Jerzyczka z 1818 r. – „Strącenie Chrystusa do rzeki”.

Brama Wschodnia – dzieło nieznanego architekta z 1623 roku, jest kaplicą fundacji Jana Zebrzydowskiego. Obrazy ołtarzowe z 1811 r. malował Jan Jerzyczek, a malowidła ściennie wykonał w 1934 r. Władysław Lisowski.

Dom Annasza – wybudował w 1609 r. P. B. w rzucie poziomym trójkątnym. Wewnątrz są dwa obrazy

Jana Jerzyczka z 1811 r.: „Chrystus przed Annaszem” i „Chrystus odbierający policzek”.

Dom Kajfasza – wybudował w 1609 r. P. B. w rzucie poziomym o kształcie elipsy. Budowla składa się z Kaplicy górnej i „Piwnicy”. W Kaplicy górnej przykuwają wzrok dwa obrazy Jana Jerzyczka z 1811 roku; „Chrystus przed Kajfaszem” i „Zaparcie się Piotra”. W „Piwnicy” na środku kaplicy, cieszący się dużym kultem pielgrzymów, znajduje się naturalnej wielkości posąg Jezusa przykutego do kolumny.

Ratusz Piłata – ta najstarsza kaplica, jedna z większych i piękniejszych wybudowana w 1605 r. jest osadzona na rzucie krzyża greckiego. Strop ozdobiono bogatą sztukaterią gipsową. W trzech ołtarzach obrazy Jana Jerzyczka z 1815 roku; „Ratusz”, „Biczowanie” i „Cierniem koronowanie”.

Pałac Heroda – wybudowany w 1609 r. przez P.B. jest wyniosłą kaplicą z kopułą i mieści w sobie trzy ołtarze z obrazami Jana Jerzyczka z ok. 1811 roku; „Chrystus odchodzący od Heroda”, „Ścięcie św. Jana” i „Uwolnienie św. Piotra z okowów”. Polichromię wykonał S. Jachymowicz.

Święte Schody – Gradusy – pochodzą z ok. 1630 roku. Jest to kaplica kryta zawierająca 28 stopni w których umieszczono relikwie i ziemię z pamiątkowych miejsc Palestyny. Schody pielgrzymi pokonują na kolanach.

Kaplica Włożenia Krzyża – pierwsza była zbudowana w latach 1620

– 1632, obecna, na planie krzyża powstała w latach 1834 – 1843.

Kaplica 1. Upadku – pochodzi z 1614 roku. Ma we wszystkich czterech ścianach duże otwory – jakby bramy otoczone żelazną kratą. Wewnątrz znajduje się kamienna figura Pana Jezusa upadającego po raz pierwszy pod ciężarem krzyża.

Kaplica Serca Maryi – zbudowana w 1615 na rzucie w kształcie serca. Upamiętnia ona spotkanie Matki Bolesnej z Jezusem podczas Drogi Krzyżowej. Obrazy przedstawiające Matkę Bożą Bolesną i Jezusa pod krzyżem namalował na srebrnej blasze w 1936 roku Władysław Lisowski.

Kaplica Cyreneusza – pojedyncza kaplica, ze wszystkich stron otwarta, wybudowana po 1632 r.. Wewnątrz na postumencie kamienna figura Chrystusa i drewniany Cyrenejczyk pomagający nieść krzyż.

Kaplica św. Weroniki – powstała także po 1632 roku. Kapliczka otwarta całą rzeźbiona w kamieniu. Wewnątrz figura św. Weroniki.

Kaplica 2. Upadku (Brama Zachodnia) – wybudowana w latach 1615 – 1616 przez P. B. Jedna z większych kaplic, dwukondygnacyjna z polichromią wykonaną w 1924 przez Karola Polityńskiego.

Kaplica Płaczących Niewiast – wybudowana w 1782 roku i przebudowana w 1902 roku.

Kościół 3. Upadku. – Początkowo mały kościółek wybudowany po 1624 roku przez Jana Zebrzydowskiego na „Golgocie” czyli na kalwaryjskim Żarku. Na jego miejscu w 1754 r. Franciszek z Rudz Russocki wybudował okazały kościół z dwustronnym ołtarzem i kamienną figurą Pana Jezusa trzeci raz upadającego pod ciężarem krzyża. Liczne zgromadzone tu wota dowodzą, że figura Pana Jezusa uchodzi za cudowną.

Kaplica Obnażenia – pochodzi z 1624 roku i stoi prawie u szczytu „Golgoty”. Na jej dachu umieszczono duże kamienne figury; „Chrystusa Frasobliwego” i „Matki Bożej Bolesnej”.

Kościół Ukrzyżowania – jest to pierwszy obiekt, który dał początek całemu sanktuarium kalwaryjskiemu. Jako skromna kapliczka stanął na Żarku w 1600 roku. Wewnątrz kościoła znajdują się cztery wspiane obrazy

Kościół Grobu Matki Bożej

Most na Cedronie

pędzła o. Franciszka Lekszyckiego; „Przybicie do krzyża”, „Ukrzyżowanie”, „Zdjęcie z krzyża” i „Namaszczenie”.

Kaplica Namaszczenia – pochodzi z 1936 roku, a w jej wnętrzu znajduje się obraz „Namaszczenie Chrystusa” pędzla Kazimierza Bieńkowskiego.

Kaplica Grobu Pana Jezusa – pochodzi z 1609 roku i jest ostatnią stacją na Drózkach Pana Jezusa. Przy budowie Grobu Paweł Baudarth wzorował się na modelu Kaplicy Grobu Chrystusa przywiezionym z Jerozolimy.

Kult Matki Bożej Kalwaryjskiej

Kult Matki Bożej w Kalwarii jest kilka lat późniejszy niż kult Męki Pańskiej. Sięga on roku 1609, gdy

Mikołaj Zebrzydowski zakupił we włoskim Loreto, poświęconą przez papieża Sykstusa V srebrną figurę Matki Bożej Anielskiej. Umieszczona w ołtarzu głównym świątyni konsekrowanej także w 1609 roku, stała się przedmiotem kultu od pierwszych lat istnienia Sanktuarium. Od 1613 r. odprawiano nabożeństwa zwane Drogą Współcierpienia Matki Bożej od Grobu Chrystusa do Domku Maryi oraz procesje Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny od Grobu Matki Bożej do Bazyliki, w których brały udział kapłani i oddziały wojska. Po 1650 roku odbywały się również procesje (13 sierpnia) zaśnięcia NMP od Domku Maryi do Grobu Matki Bożej. Teksty nabożeństw maryjnych powstały w latach 1630 – 1632, napisane przez

Mikołaja ze Skalbimierza, składające się z trzech części: Boleści, Pogrzebu i Triumfu Matki Bożej. Na początku XVIII w. odprawiano już nabożeństwa z kazaniami przy siedmiu kaplicach. Po pierwszym rozbiórze wojsko i salwa armatnie zastąpiono asystami dziewcząt z różnych miejscowości. Na początku XX w. do procesji dołączyły grupy młodzieży męskiej. Po II wojnie światowej łańciskie nabożeństwa zastąpiono nieszpornami w języku polskim. Powstała także napisana przez o. Augustyna Chadama inscenizacja Zaśnięcia Matki Bożej odgrywana przy pierwszej i ostatniej stacji pogrzebu.

Sława Kalwarii jako sanktuarium maryjnego wzrosła jeszcze bardziej od chwili podarowania klasztorowi przez Stanisława Paszkowskiego obrazu Płaczącej Madonny w dniu 5 maja 1641 roku. Historię kultu tego cudownego obrazu opiszemy w drugiej części.

(cdn)

Włodzimierz Podstawa

Literatura:

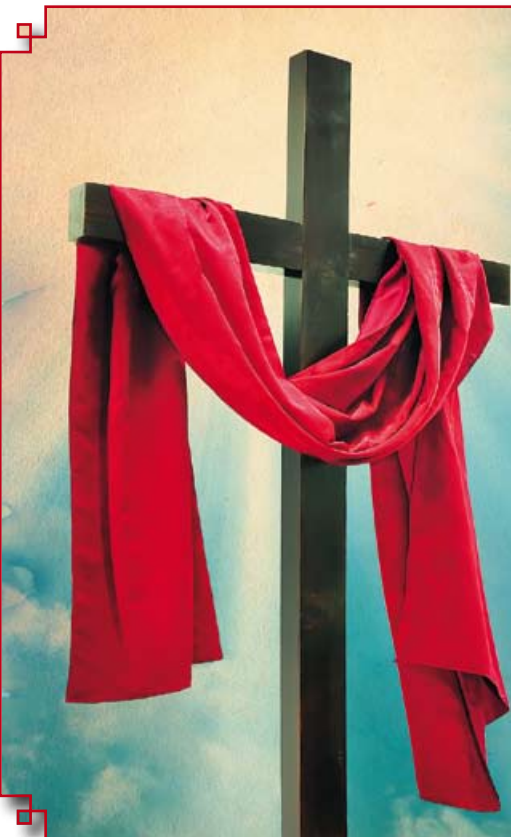
- Z Dawna Polski Tyś Królową, Siostry Niepokalanki, Szymanów 1990
- Najpiękniejsze Sanktuaria t. I, Axel Springer Polska Warszawa 2007
- Dróżki Kalwaryjskie Krótki opis Bazyliki, Wyd. CALVARIANUM 1986

Drodzy Czytelnicy

Z okazji nadchodzących Świąt

Wielkanocnych, życzymy Wam: wiary, nadziei i miłości. Życzymy tyle energii w dzieleniu się Prawdą, ile miała Maria Magdalena, Piotr i Jan w poranek przy pustym grobie, kiedy nie myśleli o niczym innym, jak tylko o przekazaniu niesamowitej wiadomości o Nieprawdopodobnym. Niech radość ze Zmartwychwstania Chrystusa napętnia Wasze rodziny pokojem i życliwością.

Redakcja gazetki „Dobrze że Jesteś”

CIERPIENIE W ŻYCIU ŚWIĘTYCH

(część 2)

Wstęp

W pierwszej części przedstawiono problem cierpienia z medycznego i psychologicznego punktu widzenia oraz zasygnalizowano czym jest cierpienie w życiu katolika. Następnie wskazano te sytuacje w życiu Jezusa i Jego Matki, które spowodowały Ich cierpienia przed ukrzyżowaniem Zbawiciela. Obecnie pochylimy się nad cierpieniem pierwszego męczennika św. Szczepana i Apostołów.

Wprowadzenie

Zapewne pierwszymi męczennikami, którzy oddali życie z powodu Jezusa, byli mieszkający w Betlejem i okolicy chłopcy w wieku do dwóch lat, wymordowani przez żołdaków Heroda. Ewangelista, św. Mateusz bardzo krótko opisuje rzeź niemowląt (Mt 2.16-18), poświęcając temu wydarzeniu zaledwie trzy zdania. Nie wiemy ile dzieci zamordowano i jak dokonano tej zbrodni. Prawdopodobnie większych cierpień doznali rodzice dzieci, bowiem cierpienie straty dziecka trwa często całe życie rodziców. Zamordowane dzieci czczone są jako „flores martyrum” - pierwiosnki męczeństwa od I wieku po narodzinach Chrystusa, a tytuł męczenników nadali im św. Ireneusz i św. Augustyn. Wprawdzie nie złożyli życia za Chrystusa, lecz z Jego powodu, zyskując koronę męczeństwa i nie doświadczając zła tego świata. Wspomnienie Świętych Młodzianków, męczenników, patronów chórów kościelnych jest celebrowane 28 grudnia Mszą św. bez radosnych śpiewów w kolorze liturgicznym czerwonym.

Pierwszym świadomym umierającym za wiarę w boskość Jezusa był św. Szczepan, bowiem jego ukamienowanie miało miejsce około 36 roku. Kolejnymi męczennikami byli już Apostołowie Jezusa.

Święty Szczepan

Św. Szczepan – święty katolicki oraz apostoł Kościoła prawosławnego, zwany pierwszym męczennikiem, w języ-

ku greckim jego imię Stephanos znaczy tyle co „wieniec” i jest tłumaczone na język polski jako Stefan lub Szczepan. W księdze Dziejów Apostolskich, św. Łukasz poświęca temu pierwszemu męczennikowi całe dwa rozdziały. Nie ma pewności kiedy i gdzie urodził się św. Szczepan, niektóre źródła podają 5 rok po Chrystusie, nie są także znane wcześniejsze dzieje jego życia, ani droga do wiary w Chrystusa. Jego greckie imię pozwala przypuszczać, że był nawróconym hellenistą i Żydem z tej diaspory. Był jednym z siedmiu diakonów, których Apostołowie wybrali do pomocy w głoszeniu Ewangelii oraz do posługi ubogim (Dz.6.3-7). Ponieważ „Szczepan, mąż pełen łaski i mocy Ducha, dokonywał wśród ludu wielkich cudów i znaków” (Dz.6.8) oraz pragnął zreformowania judaizmu, prawowierni Żydzi uwięzili go i oskarżyli o bluźnierstwo i występowanie przeciw Prawu i Świątyni. Przed Sanhedrynem Szczepan stwierdził, że posłannictwo Jezusa było Bożym planem, a Żydzi obecnie tak jak ich przodkowie wiele razy wcześniej tylko tym planom się sprzeciwiają. A gdy ponadto w uniesieniu stwierdził, że widzi niebo otwarte i Jezusa siedzącego po prawicy Boga, tak rozwścieczył

tym sędziów, że natychmiast wyprowadzono Szczepana za mury miasta i ukamienowano. Podczas kamienowania święty modlił się za oprawców prosząc: „Panie Jezu, przyjmij ducha mego”, a potem „upadłszy na kolana zawołał donośnym głosem „Panie, nie policz im tego grzechu”. Po tych słowach skonał” (Dz.7.60).

Świadkiem egzekucji był młodzieniec Szaweł, późniejszy Apostoł Narodów Paweł. To wydarzenie musiało mieć miejsce w 36 roku, bowiem wtedy z urzędu prokuratorskiego został odwołany Piłat, a nowy prokurator nie zdążył przyjechać i tylko wtedy mogli Żydzi bez zgody Rzymu dokonać egzekucji. Kamienowanie polegało na ciskaniu kamieniami w skazańca tak długo, aż ten skonał. Było więc zadawaniem skazańcowi okrutnych cierpień porównywalnych z biczowaniem. Biczowany czasem mógł przeżyć karę chłosty, jeżeli razów nie było zbyt wiele, kamienowany przeważnie ginął. Kult św. Szczepana rozwinął się natychmiast po jego śmierci. Został jednak na skutek zawieruch wojennych całkowicie zapomniany. Jego grób odkryto ponownie w 415 roku. Na miejscu odkrycia ciała, biskup Jerozolimy Jan wybudował murowa-

na bazylikę, drugą na miejscu jego ukamienowania. Bazylikę tę upiększył św. Cyryl Jerozolimski, a następnie cesarzowa św. Eudoksja w 460 roku. W ikonografii św. Szczepan występuje jako młodzieniec ubrany w dalmatynekę lub białą tunikę z księgą, kamieniami, a także z gałązką palmową. Jest patronem diakonów, woźniców, murarzy, krawców, kamieniarzy, tkaczy, kucharzy, a także diecezji wiedeńskiej. Można go uważać za jednego z pierwszych mistyków, bowiem widział niebo otwarte i Jezusa po prawicy Ojca. Dał heroiczny przykład w wybaczeniu swoim prześladowcom, a także angażował się w działalność charytatywną i ewangelizacyjną, które aktywnie są realizowane w Kościele. Święto Świętego Szczepana umieścił Kościół w drugim dniu oktawy Świąt Bożego Narodzenia (26 grudnia), być może dlatego, abyśmy zapatrzeni w żłóbek Jezusa pamiętali, że ofiara ze strony Boga dla człowieka, może wymagać ofiary ze strony człowieka dla Boga, posunięta nawet do ofiary krwi.

Święty Jakub Starszy - Apostoł

Święty Jakub Starszy był pierwszym wśród apostołów, a drugim po św. Szczepanie męczennikiem Kościoła. W 44 roku Herod Agryppa I, wnuk Heroda Wielkiego, chcąc się przypodobać Żydom, kazał ścinać św. Jakuba i uwięził św. Piotra. Euzebiusz z Cezarei, pierwszy historyk Kościoła z IV w. wspominał o tradycji, wg której św. Jakub idąc na śmierć, ucałował swojego kata, przekazując mu znak pokoju. Wzruszony tym gestem kat stał się chrześcijaninem i w konsekwencji również poniósł śmierć męczeńską. Św. Jakub zwany także Większym był synem Zebedeusza i matki Salome, i starszym bratem św. Jana Apostoła i Ewangelisty (Mk.1.19). Obaj bracia byli rybakami, mieszkali nad Jeziorem Galilejskim i byli współnikami św. Piotra Apostoła. Jakub należał wraz z Janem i Piotrem do trójki najbardziej uprzywilejowanych uczniów Jezusa.

Być może spotkał Jezusa po raz pierwszy nad Jordanem, gdy Jan i Andrzej brat Piotra poszli za Jezusem, o czym pisze św. Jan (J.1.37). Na ucznia Chrystusa został powołany po pierwszym cudownym połowie ryb (Łk.5.1-11). Wraz z Janem i Piotrem był świadkiem wskrzeszenia córki Jaira (Mk.5.37, Łk.8. 51-58), przemienienia na górze Tabor (Mk.9.2-8) i modlitwy

o Ogrójcu (Mt.26.37). Jezus nazywa Jakuba i jego brata „synami gromu”, chcieli bowiem, aby piorun spadł na miasto w Samarii, które nie udzieliło im gościny (Łk.9.54-56). Pewnego dnia matka ich Salomea prosiła wraz z nimi Jezusa, by zapewnił im honorowe miejsca w swoim Królestwie. Gdy Jezus zapytał ich: „Czy możecie pić kielich, który Ja mam pić” (Mt.20.20), potwierdzili, tak byli oddani Jezusowi, że chcieli uczestniczyć w Jego Męce. Według średniowiecznej legendy, Jakub zaraz po Zesłaniu Ducha Świętego udał się do Hiszpanii, aby tam głosić Dobrą Nowinę. Z tego powodu jest on szczególnie czczony w Hiszpanii i Portugalii. Gdy po niewielkich sukcesach misyjnych powrócił do Judei, został pierwszym biskupem Jerozolimy i odgrywał pierwszoplanową rolę w młodym Kościele czasów apostołskich. Jakub został stracony bez procesu na wiosnę 44 roku, zapewne w więzieniu, aby nie prowokować wystąpień ludu. Z tego powodu został święty mieczem, a nie ukamienowany. Według tradycji jego relikwie w obawie przed Arabami w VII w. wywieziono do Hiszpanii do Compostelli. Podobno jego ciało dotarło do Hiszpanii w cudowny sposób w łodzi bez wiosł. Położone na kamieniu roztopiło się, tworząc sarkofag. Dzikie byki zaciągnęły sarkofag do zamku pogańskiej królowej, która widząc cud, nawróciła się na chrześcijaństwo i pochowała ciało świętego w swoim zamku. Według innej tradycji ciało świętego dotarło do hiszpańskiego Iria, zaginęło i dopiero w IX w. odnalazł je biskup prowadzony cudowną gwiazdą. Łacińskie słowa Campus stellae (Pole gwiazdy) połączono z hiszpańską nazwą Santiago (Święty Jakub) w Santiago de Compostella, nazwę miasta, gdzie do dzisiaj jest grób św. Jakuba i gdzie od wieków zdążają pielgrzymki z całego świata.

W katedrze genueńskiej znajduje się piękny artystyczny relikwiarz ręki św. Jakuba, wystawiany publicznie w szczególnych okazjach. Imię Jakub pochodzi z języka hebrajskiego i znaczy „niech Bóg strzeże”. Święto ku czci św. Jakuba jest w Kościele obchodzone 25 lipca. W Polsce kult św. Jakuba wprowadzili Benedyktyni pochodzący z Leodium (obecnie Liege

we Francji) już w czasach panowania Kazimierza Odnowiciela. W 2008 roku w Polsce były 164 kościoły i kaplice pod wezwaniem św. Jakuba, a w katalogu zabytków było zanotowanych 120 jego obrazów – najstarsze pochodzą z XV wieku. W ikonografii św. Jakub przedstawiany jest jako starzec w długiej tunice i w płaszczu, często jako pielgrzym w kapeluszu z szerokim rondem. Według legendy pojawił się na białym koniu w bitwie pod Clavijo w 844 roku, zmuszając Maurów do ucieczki, stąd także przedstawiany jest na obrazach na białym koniu na pobojuisku.

Jego atrybutami są; bukłak, kij pielgrzymi, księga, miecz, muszla, zwój, torba i turban turecki.

Święty Jakub jest patronem Hiszpanii i Portugalii, zakonów rycerskich walczących z islamem, szpitali, hospicjów, czapników, kapeluszników, farmaceutów, pielgrzymów i sierot. Jest opiekunem jabłek i ziemioplodów, wzywany także w modlitwach o pogodę i w przypadku reumatyzmu.

Przysłowia do zapamiętania:

- Jak Kuba Bogu, tak Bóg Kubie.
- Nie frasuj się Kuba, znajdzie się zguba.

Włodzimierz Podstawa

Literatura:

- Pismo Święte Nowego Testamentu tł. ks. prof. S. Kowalski Warszawa PAX
- O Hugo Hoever SOCist Żywoty Świętych Pańskich WWD Olsztyn 1983
- Informacje Rzymskokatolickiej Parafii p.w. Świętego Jakuba w Częstochowie

Wielki Tydzień, Triduum Paschalne i Święta Wielkanocne 2018

Spowiedź w Wielkim Tygodniu
od poniedziałku do środy od godz. 17.00 do 19.00

Wielki Czwartek 29.03.2018 r.

Spowiedź św. od godz. 6.00 do 18.00
Liturgia Mszy św. Wieczery Pańskiej o godz. 19.00
Po zakończonej liturgii Gorzkie Żale w ciemnicy (3 części)
Adoracja w ciemnicy do godz. 24.00

Wielki Piątek 30.03.2018 r.

Adoracja w ciemnicy od godz. 6.00 do 19.00
Spowiedź św. od godz. 6.00 do 18.00
Jutrznia o godz. 10.00
Nowenna przed Świętem Miłosierdzia Bożego o godz. 15.00
Ceremonia Liturgii Męki Pańskiej o godz. 19.00
Droga Krzyżowa ulicami parafii o godz. 21.00
Adoracja w Grobie Pańskim do godz. 21.00

Wielka Sobota 31.03.2018 r.

Adoracja w Grobie Pańskim do godz. 6.00 do 21.00
Spowiedź św. od godz. 6.00 do 9.00
Jutrznia o godz. 10.00
Świecenie pokarmów na stół wielkanocny
od godz. 11.00 do 16.00 (o pełnych godzinach)
Nowenna przed Świętem Miłosierdzia Bożego o godz. 15.00
Liturgia Wigilii Paschalnej z procesją rezurekcyjną o godz. 21.00

Niedziela, Uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego 1.04.2018 r.

Godz. 6.00 Msza św. Niedzieli Zmartwychwstania Pańskiego z procesją wielkanocną
Pozostałe Msze św. o godz. 8.30, 10.00, 11.30, 13.00, 16.00 18.00, 20.00
(w tym dniu nie ma Mszy św. o godz. 7.00)
Nowenna przed Świętem Miłosierdzia Bożego o godz. 15.00

II Dzień Świąt Wielkanocnych 2.04.2018 r.

Msze św. w porządku niedzielным
Nowenna przed Świętem Miłosierdzia Bożego o godz. 15.00

Nowenna przed Świętem Miłosierdzia Bożego
3 – 7 kwietnia o godz. 15.00

Święta Maria, żona Kleofasa

Maria należała do rodziny Maryi. Być może była rodzoną siostrą św. Józefa. Św. Hegezyp (+ ok. 180), który żył w początkach chrześcijaństwa i któremu była dobrze znana tradycja apostołska, nazywa Kleofasa (Klopasa, zwanego także Alfeuszem) - bratem św. Józefa, Oblubieńca Maryi. Synami Marii Kleofasowej byli: św. Jakub Młodszy, Józef i Juda Tadeusz (Mt 27, 55-56; Łk 24, 10; Mk 15, 40-41), których Ewangelie nazywają „braćmi”, czyli krewnymi Jezusa.

Maria należała do najbliższego grona Pana Jezusa. Towarzyszyła Mu podczas wędrówek apostołskich i razem z innymi pobożnymi niewiastami troszczyła się o doczesne potrzeby Pana Jezusa takie, jak: pożywienie, pranie, a nawet dach nad głową. Trwała przy Nim aż do śmierci. „Obok krzyża Jezusowego stały: Matka Jego i siostra matki Jego, Maria, żona Kleofasa” - potwierdza w swojej Ewangelii bezpośredni świadek, św. Jan Apostoł (J 19, 25). Kiedy udała się razem z Marią Magdaleną i Joanną w poranek wielkanocny do grobu Pana Jezusa, aby namaścić Jego ciało olejkami, pierwsza ujrzała anioła - świadka zmartwychwstania - i rozmawiała z nim (Mt 28, 1-8; Mk 16, 1-8). Jej też pojawił się w powrotnej drodze Pan Jezus Zmartwychwstały (Mt 28, 9-10). O dalszych losach św. Marii Kleofasowej nic nie wiemy.

opracowała **Dorota Grzesik**

Kapłaństwo

*Wielki Tydzień przed Świętami
Wiążę się z obrzędami,
nim Jezus na krzyżu umiera
bramy niebios nam otwiera.*

*Wieczera w Wielki Czwartek
daje kapłaństwu początek,
ksiądz Jezusa naśladuje,
kiedy Mszę świętą sprawuje*

*Chleb w Ciało Chrystusa zmienia
a wino w krew przemienia,
wierni ten fakt adorują
i w Komunii Go przyjmują.*

*Do kapłaństwa powołani
służbie Boga są oddani,
bo ich kiedyś Bóg zobaczył
i taki cel im wyznaczył.*

*Wielka duma nas rozpiera,
tę radości w oku zbiera,
gdy pośród nas wychowany
przed ołtarz jest powołany.*

*Palec Boży tym kieruje,
On wybiera i pilnuje,
aby szaty chlubą były
oraz nigdy nie ciążyły.*

*Kapłan to lekarz grzesznej duszy,
który umie serca skruszyć,
pobudzać ludzkie sumienia,
wskazywać drogę zbawienia..*

*Oblacka parafia nasza
liczne powołania wyprasza,
wśród ludów na całym świecie,
naszych księży też znajdziecie.*

Halina Ozga

NOWENNA PRZED ŚWIĘTEM BOŻEGO MIŁOSIERDZIA

Nowennę tę kazał Pan Jezus siostrze Faustynie zapisać w sierpniu 1937 roku, polecając odprawianie jej przed Świętem Miłosierdzia, poczynwszy od Wielkiego Piątku.

Pragnę, abyś przez te dziewięć dni sprowadzała dusze do źródła mojego miłosierdzia, by zaczerpnęły siły i ochłody, i wszelkiej łaski, jakiej potrzebują na trudy życia, a szczególnie w śmierci godzinie. W każdym dniu przyprowadzisz do serca mego odmienną grupę dusz i zanurzysz je w tym morzu miłosierdzia mojego. A ja te wszystkie dusze wprowadzę w dom Ojca mojego. Czynić to będziesz w tym życiu i w przyszłym. I nie odmówię żadnej duszy niczego, którą wprowadzisz do źródła miłosierdzia mojego. W każdym dniu prosić będziesz Ojca mojego przez gorzką mękę moją o łaski dla tych dusz.

Odpowiedziałam: Jezus, nie wiem, jak tę nowennę odprawiać i jakie dusze wpierw wprowadzić w najlitościwsze Serce Twoje. – I odpowiedział mi Jezus, że powie mi na każdy dzień, jakie mam dusze wprowadzić w Serce Jego. (1209)

Dzień pierwszy: Dusze grzeszników i cała ludzkość

Dziś sprowadź mi ludzkość całą i zanurz ją w morzu miłosierdzia Mojego. A tym pocieszysz mnie w gorzkim smutku, w jaki mnie pogrąża utrata dusz.

Jezu najmiłosierniejszy, którego właściwością jest litować się nad nami i przebaczać nam, nie patrz na grzechy nasze, ale na ufność naszą, jaką mamy w nieskończoną dobroć Twoją, i przyjmij nas do mieszkania najlitościwszego Serca swego, i nie wypuszczaj nas z niego na wieki. Błagamy Cię przez miłość Twoją, która Cię łączy z Ojcem i Duchem Świętym.

O wszechmocy miłosierdzia Bożego, Ratunku dla człowieka grzesznego, Tyś miłosierdziem i litości morze, Wspomagasz tego, kto Cię uprasza w pokorze.

Ojcie Przedwieczny, spójrz okiem miłosierdzia na ludzkość całą – a szczególnie na biednych grzeszników – która jest zamknięta w najlitościwszym Sercu Jezusa, i dla Jego bolesnej męki okaż nam miłosierdzie swoje, abyśmy wszechmoc miłosierdzia Twego wysławiali na wieki wieków. Amen. (1210–1211)

Koronka do Miłosierdzia Bożego.

Dzień drugi: Dusze kapłańskie i zakonne

Dziś sprowadź mi dusze kapłańskie i dusze zakonne, i zanurz je w niezgłębionym miłosierdziu Moim. One dały mi moc przetrwania gorzkiej męki, przez nich jak przez kanały spływa na ludzkość miłosierdzie moje.

Jezu najmiłosierniejszy, od którego wszystko co dobre pochodzi, pomnóż w nas łaskę, abyśmy godnie uczynki miłosierdzia spełniali, aby ci, co na nas patrzą, chwalili Ojca miłosierdzia, który jest w niebie.

*Zdrój Bożej miłości,
W sercach czystych gości,
Skąpane w miłosierdziu morzu,
Promienne jak gwiazdy, jasne jak zorza.*

Ojcie Przedwieczny, spójrz okiem miłosierdzia swego na grono wybrane w winnicy swojej, na dusze kapłanów i dusze zakonne, i obdarz ich mocą błogosławieństwa swego, a dla uczuć Serca Syna swego, w którym to sercu są zamknięte, udziel im mocy światła swego, aby mogli przewodzić innym na drogach zbawienia, by wspólnie śpiewać cześć niezgłębionemu miłosierdziu Twemu na wieki wieczne. Amen. (1212–1213)

Koronka do Miłosierdzia Bożego.

Dzień trzeci: Dusze pobożne i wierne

Dziś sprowadź mi wszystkie dusze pobożne i wierne, i zanurz je w morzu miłosierdzia Mojego; dusze te pocieszyły mnie w drodze krzyżowej, były tą kropłą pociech wśród goryczy morza.

Jezu najmiłosierniejszy, który wszystkim udzielasz łask swych nadobficie ze skarbca swego, przyjmij nas do mieszkania najlitościwszego Serca swego i nie wypuszczaj nas z niego na wieki. Błagamy Cię o to przez niepojętą miłość Twoją, jaką pała Twe Serce ku Ojcu niebieskiemu.

*Są niezbadane miłosierdzia dziwne,
Nie zgłębi ich ni grzesznik, ni sprawiedliwy,
Na wszystkich patrzysz okiem litości,
I wszystkich pociągasz do swej miłości.*

Ojcie Przedwieczny, spójrz okiem miłosierdzia na dusze wierne jak na dziedzictwo Syna swego i dla Jego bolesnej męki, udziel im swego błogosławieństwa i otaczaj ich swą nieustanną opieką, aby nie utraciły miłości i skarbu wiary świętej, ale aby z całą rzeszą aniołów i świętych wysławiały niezmiernie miłosierdzie Twoje na wieki wieczne. Amen. (1214–1215)

Koronka do Miłosierdzia Bożego.

Dzień czwarty: Dusze pogan i nie znających jeszcze Jezusa

Dziś sprowadź mi dusze pogan i tych którzy mnie jeszcze nie znają, i o nich myślałem w gorzkiej swej męce, a przyszła ich gorliwość pocieszyła Serce Moje. Zanurz ich w morzu miłosierdzia Mojego.

Jezu najlitościwszy, który jesteś światłością świata całego, przyjmij do mieszkania najlitościwszego Serca swego dusze pogan, które Cię nie znają; niechaj promienie Twej łaski oświecają ich, aby oni wraz z nami wysławiali dziwne miłosierdzia Twego, i nie wypuszczaj ich z mieszkania najlitościwszego Serca swego.

*Niech światło Twej miłości,
Oświeci dusz ciemności,
Spraw, aby Cię dusze poznały,
I razem z nami miłosierdzie Twe wysławiały.*

Ojcie Przedwieczny, spójrz okiem miłosierdzia na dusze pogan i tych, co Cię jeszcze nie znają, a które są zamknięte w najlitościwszym Sercu Jezusa. Pociągnij ich do światła Ewangelii. Dusze te nie wiedzą, jak wielkim jest szczęściem Ciebie miłować; spraw, aby i one wysławiały hojność miłosierdzia Twego na wieki wieczne. Amen. (1216–1217)

Koronka do Miłosierdzia Bożego.

**Dzień piąty:
Dusze heretyków
i odszczepieńców**

Dziś sprowadź mi dusze heretyków i odszczepieńców, i zanurz ich w morzu miłosierdzia Mojego; w gorzkiej męce rozdzielali mi ciało i serce, to jest Kościół mój. Kiedy wracają do jedności z Kościołem, goją się rany Moje i tym sposobem ulżą mi męki.

Jezu najmiłosierniejszy, który jesteś dobrocią samą, Ty nie odmawiasz światła proszącym Ciebie, przyjm do mieszkania najlitościwszego Serca swego dusze heretyków i dusze odszczepieńców, i pociągnij ich swym światłem do jedności z Kościołem, i nie wypuszczaj ich z mieszkania najlitościwszego Serca swego, ale spraw, aby i oni uwielbili hojność miłosierdzia Twego.

I dla tych co podarli szatę Twej jedności, Płynie z serca Twego źródło litości.

Wszechmoc miłosierdzia Twego, o Boże, I te dusze z błędu wyprowadzić może.

Ojcie Przedwieczny, spójrz okiem miłosierdzia na dusze heretyków i odszczepieńców, którzy roztrwonili dobra Twoje i nadużyli łask Twoich, trwając uporczywie w swych błędach. Nie patrz na ich błędy, ale na miłość Syna swego i na gorzką mękę Jego, którą podjął dla nich, gdyż i oni są zamknięci w najlitościwszym Sercu Jezusa. Spraw, niech i oni wysławiają wielkie miłosierdzie Twoje na wieki wieczne. Amen. (1218–1219)

Koronka do Miłosierdzia Bożego.

**Dzień szósty:
Dusze ciche i pokorne
i dusze małych dzieci**

Dziś sprowadź mi dusze ciche i pokorne, i dusze małych dzieci, i zanurz je w miłosierdziu moim. Dusze te są najwięcej podobne do serca mojego, one krzepiły mnie w gorzkiej konaniu męce; widziałem je jako ziemskich aniołów, które będą czuwać u moich ottarzy, na

nie zlewam całymi strumieniami łaski. Łaskę moją jest zdolna przyjąć tylko dusza pokorna, dusze pokorne obdarzam swoim zaufaniem.

Jezu najmiłosierniejszy, któryś sam powiedział: uczcie się ode mnie, żem cichy i pokornego serca – przyjm do mieszkania najlitościwszego Serca swego dusze ciche i pokorne, i dusze małych dzieci. Dusze te wprowadzają w zachwyt niebo całe i są szczególnie upodobaniem Ojca niebieskiego, są bukiem przed tronem Bożym, którego zapachem sam Bóg się napawa. Dusze te mają stałe mieszkanie w najlitościwszym Sercu Jezusa i nieustannie wyśpiewują hymn miłości i miłosierdzia na wieki.

Prawdziwie dusza pokorna i cicha

Już tu na ziemi rajem oddycha,

A wonią pokornego jej serca

Zachwyca się sam Stwórca.

Ojcie Przedwieczny, spójrz okiem miłosierdzia, na dusze ciche, pokorne i dusze małych dzieci, które są zamknięte w mieszkaniu najlitościwszego Serca Jezusa. Dusze te są najwięcej upodobnione do Syna Twego, woń tych dusz wznosi się z ziemi i dosięga tronu Twego. Ojcie miłosierdzia i wszelkiej dobroci, błagam Cię przez miłość i upodobanie, jakie masz w tych duszach, błogosław światu całemu, aby wszystkie dusze razem wyśpiewywały cześć miłosierdziu Twemu na wieki wieczne. Amen. (1220–1223)

Koronka do Miłosierdzia Bożego.

**Dzień siódmy:
Dusze szczególnie czczące
i wysławiające
miłosierdzie Jezusa**

Dziś sprowadź mi dusze, które szczególnie czczą i wysławiają miłosierdzie Moje, i zanurz je w miłosierdziu Moim. Te dusze najwięcej bolały nad moją męką i najgłębiej wniknęły w ducha Mojego. One są żywym odbiciem Mojego litościwego Serca. Dusze jaśnieć będą szczególną jasnością w życiu przyszłym, żadna nie dostanie się do ognia piekielnego, każdej szczególnie bronić będę w jej śmierci godzinie.

Jezu najmiłosierniejszy, którego Serce jest miłością samą, przyjmij do mieszkania najlitościwszego Serca swego dusze, które szczególnie czczą i wysławiają wielkość miłosierdzia Twego. Dusze te są mocarnej siłą Boga samego; wśród wszelkich udręczeń i przeciwności idą naprzód ufne w miłosierdzie Twoje, dusze te są zjedno-

zione z Jezusem i dźwigają ludzkość całą na barkach swoich. Te dusze nie będą sądzone surowo, ale miłosierdzie Twoje ogarnie je w chwili zgonu.

Dusza, która wystawia dobroć swego Pana,

Jest przez Niego szczególnie umiłowana.

Jest zawsze bliską źródłu żywego

I czerpie łaski z miłosierdzia Bożego.

Ojcie Przedwieczny, spójrz okiem miłosierdzia na dusze, które wysławiają i czczą największy przymiot Twój, to jest niezgłębione miłosierdzie Twoje – które są zamknięte w najlitościwszym Sercu Jezusa. Dusze te są żywą Ewangelią, ręce ich pełne uczynków miłosierdzia, a dusza ich przepełniona weselem śpiewa pieśń miłosierdzia Najwyższemu. Błagam Cię, Boże, okaż im miłosierdzie swoje według nadziei i ufności, jaką w Tobie położyli, niech się spełni na nich obietnica Jezusa, który im powiedział, że: Dusze, które czcić będą to niezgłębione miłosierdzie moje – ja sam bronić je będę w życiu, a szczególnie w śmierci godzinie, jako swej chwały. (1224–1225)

Koronka do Miłosierdzia Bożego.

**Dzień ósmy:
Dusze czystcowe**

Dziś sprowadź mi dusze, które są w więzieniu czystcowym i zanurz je w przepaści miłosierdzia mojego, niechaj strumienie krwi mojej ochłodzi ich upalenie. Wszystkie te dusze są bardzo przeze mnie umiłowane, odpłacają się mojej sprawiedliwości; w twojej mocy jest im przynieść ulgę. Bierz ze skarbca mojego Kościoła wszystkie odpusty i ofiaruj za nie... O, gdybyś znała ich mękę, ustawicznie byś ofiarowała za nie jałmużnę ducha i spłacała ich długi mojej sprawiedliwości.

Jezu najmiłosierniejszy, któryś sam powiedział, że miłosierdzia chcesz, otóż wprowadzam do mieszkania Twego najlitościwszego Serca dusze czystcowe – dusze, które Ci są bardzo miłe, a które jednak wypłacać się muszą Twej sprawiedliwości – niech strumienie krwi i wody, które wyszły z Serca Twego, ugaszą płomienie ognia czystcowego, aby się i tam stawiła moc miłosierdzia Twego.

Ze strasznych upałów ognia czystcowego Wznosi się jęk do miłosierdzia Twego.

I doznają pocieszenia, ulgi i ochłody

W strumieniu wylanym krwi i wody.

Ojcie Przedwieczny, spójrz okiem miłosierdzia na dusze w czyśćcu
dokończenie na str. 16 ➔

➔ *dokończenie
ze str. 15*

NOWENNA PRZED ŚWIĘTEM BOŻEGO MIŁOSIERDZIA

cierpiące, a które są zamknięte w najlitościwszym Sercu Jezusa. Błagam Cię przez bolesną mękę Jezusa, Syna Twego, i przez całą gorycz, jaką była zalana Jego przenaświętsza dusza, okaż miłosierdzie swoje duszom, które są pod sprawiedliwym wejrzeniem Twoim; nie patrz na nie inaczej, jak tylko przez rany Jezusa, Syna Twego najmilszego, bo my wierzymy, że do broci Twojej i litości liczby nie masz. (1226–1227)

Koronka do Miłosierdzia Bożego.

**Dzień dziewiąty:
Dusze ozięble**

Dzisiaj sprowadź mi dusze ozięble i zasnuruj je w przepaści miłosierdzia Mo-

jego. Dusze te najboleśniej ranią Serce Moje. Największej obraży doznała dusza Moja w Ogrórcu od duszy ozięblej. One były powodem, iż wypowiedziałem: Ojcze, oddal ten kielich, jeżeli jest taka wola Twoja. – Dla nich jest ostateczna deska ratunku uciec się do miłosierdzia Mojego.

Jezu najlitościwszy, któryś jest litością samą, wprowadzam do mieszkania najlitościwszego serca Twego dusze ozięble, niechaj w tym ogniu czystej miłości Twojej rozgrzeją się te zlodowaciałe dusze, które podobne są do trupów i takim Cię wstrętem napawają. O Jezu najlitościwszy, użyj wszechmocy miłosierdzia swego i pociągnij je w sam żar miłości swo-

jej, i obdarz je miłością świętą, bo Ty wszystko możesz.

Ogień i lód razem nie może być złączony, Bo albo ogień zgaśnie, albo lód będzie roztopiony.

Lecz miłosierdzie Twe, o Boże, Jeszcze większe nędze wspomóc może.

Ojcze Przedwieczny, spójrz okiem miłosierdzia na dusze ozięble, a które są zamknięte w najlitościwszym Sercu Jezusa. Ojcze miłosierdzia, błagam Cię przez gorzką mękę Syna Twego i przez trzygodzinne konanie Jego na krzyżu, pozwól, aby i one wysławiły przepaść miłosierdzia Twego... (1228–1229)

Koronka do Miłosierdzia Bożego.

Adoracja Krzyża

We wtorek 6 marca 2018r. młodzież ze wspólnoty „Niniwa” zorganizowała Adorację Krzyża. Niniwici przygotowali poruszające rozważania, które miały na celu skłonić do refleksji nad swoim życiem – szczególnie teraz, w czasie Wielkiego Postu. Celem młodzieży było spostrzeżenie

Krzyża, nie jako ból i cierpienie, ale miłość i dochowanie wierności. Po rozważaniach przygotowanych do adorowania drzewa Krzyża, na którym zawisło Zbawienie świata, była możliwość spowiedzi, którą poprzedził rachunek sumienia. Ten punkt z pewnością był apogeum całego wydarzenia. Po

Sakramencie Pokuty i Pojednania była chwila, by w spokoju, samemu, z głębokości serca wpatrzeć się w Krzyż, przytulić, objąć go. Młodzież ze wspólnoty „Niniwa” także dziękowała Bogu za swój Krzyż, który uczy pokory i miłości, za Krzyż, który otwiera oczy serca.

W ubiegły wtorek zostałam po wieczornej Eucharystii na Adoracji Krzyża Świętego. Na początku słuchałam słów prowadzącego trochę rozproszona, ale modlitwa wspólnoty Niniwa oraz dobór pieśni, nie pozwoliły mi pozostać obojętną. Słowa głębokiej i szczerej modlitwy prowadzącego poruszyły mnie i pokazały mi siebie taką, jaka jestem.

Najważniejszą chwilą była moja osobista adoracja Krzyża Świętego i osobiste spotkanie.

Bardzo dziękuję wspólnocie Niniwa i o. Mariuszowi OMI za ten czas, kiedy mogłam się zatrzymać i spojrzeć w swoje serce.

Bogumiła Lipińska

Przez krzyż - do światła!

Droga światła (Via Lucis) to coraz bardziej popularne w Kościele wielkanocne nabożeństwo, nowa forma pobożności i wyrażanie paschalnej radości. Jest ono symetryczne względem Drogi krzyżowej (Via Crucis), polega na rozważaniu czternastu stacji - spotkań Chrystusa Zmartwychwstałego z uczniami. Dla nas jest ono wyrazem naszej wiary w zmartwychwstanie, a trwałym owocem Via Lucis jest światło, którym Chrystus rozświetla naszą życiową drogę.

W okresie liturgicznym w Kościele aktywnie i uroczysto obchodzimy Adwent i Boże Narodzenie, a cały Wielki Post trwamy w klimacie pokutnym i pasyjnym. A jak obchodzimy najważniejszą prawdę naszej wiary - zmartwychwstanie? Oczywiście sprawujemy Wigilię Paschalną, a przepisy liturgiczne pouczają, że pięćdziesiąt dni okresu wielkanocnego to jedna wielka niedziela. I w istocie Kościół trwa w radości paschalnej. Można jednak odnieść wrażenie, że po Oktawie Wielkanocy, aż do Wniebowstąpienia Pańskiego panowała w liturgii jakaś... pustka. Tą radosną, wielkanocną przestrzeń pobożności chce wypełnić nabożeństwo Drogi Światła.

Nabożeństwo to powstało we Włoszech w 1988 roku z inicjatywy salezjańskiej wspólnoty Testimoni del Risorto (Świadkowie Zmartwychwstałego). Inspiracją do jego powstania były freski z katakumb św. Kaliksta w Rzymie przedstawiające zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa, który przechodzi z ciemności do światła i stąd nazwa Via Lucis - Droga Światła.

Droga Światła szybko weszła w życie modlitewne wiernych. W 2000 r. została umieszczona w oficjalnym modlitewniku na Wielki Jubileusz. A już w 2002 roku została oficjalnie zatwierdzona przez rzymską Kongregację ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów.

W nabożeństwie Via Lucis rozważamy najważniejsze wydarzenia z życia zmartwychwstałego Jezusa, po Jego zwycięstwie nad śmiercią.

Wpatrujemy się w oblicze Chrystusa oraz patrzymy na ludzi, których On prowadzi do prawdy o Nowym Życiu. Nam natomiast oświetla drogę do Ojca i ukazuje otwartą bramę do nieba. Rozważamy również budzącą się przez to wiarę w Niego oraz nadzieję w zmartwychwstanie nas samych. Wszystkie wydarzenia wspomniane w Drodze Światła są opisane w Nowym Testamencie. Wydarzenia te zawarte są między Zmartwychwstaniem a Zesłaniem Ducha Świętego, będącego dopełnieniem dzieła odkupienia.

Nabożeństwo Drogi światła to 14 spotkań z Chrystusem, który prowadzi nas przez kolejne wydarzenia po zmartwychwstaniu. Opisane są one następująco:

1. Zmartwychwstanie Jezusa (Łk 24,1-6)
2. Przybycie Apostołów do pustego grobu (J 20,1-8)
3. Zmartwychwstały Pan objawia się Marii Magdalenie (J 20,11-18)
4. Zmartwychwstały Pan ukazuje się uczniom na drodze do Emaus (Łk 24,13-27)
5. Zmartwychwstały Pan objawia się uczniom przy łamaniu chleba (Łk 24,28-35)
6. Zmartwychwstały Pan ukazuje się Apostołom (Łk 24,36-45)
7. Zmartwychwstały Pan przekazuje uczniom władzę odpuszczania grzechów (J 20,19-23)
8. Zmartwychwstały Pan umacnia wiarę Tomasza (J 20,24-29)
9. Zmartwychwstały Pan spotyka uczniów nad Jeziorem Galilejskim (J 21,4-12)
10. Zmartwychwstały Pan przekazuje władzę pasterską Piotrowi (J 21,15-19)
11. Zmartwychwstały Pan daje uczniom nakaz misyjny (Mt 28,16-20)
12. Zmartwychwstały Pan wstępuje do Ojca (Mk 16,14-20)
13. Uczniowie wraz z Maryją oczekują w Wieczerniku na Zesłanie Ducha Świętego (Dz 1,10-14).

14. Zmartwychwstały Pan posyła uczniom obiecanego Ducha Świętego (Dz 2,1-6.14-21).

Ogólna forma nabożeństwa Via Lucis nie jest obecnie ściśle ustalona. Najczęściej odprawiane jest w piątek lub niedzielę wieczorem. Przy zapalonym paschale uczestnicy przechodzą ze świecami od stacji do stacji, podobnie jak podczas drogi krzyżowej. W procesji do poszczególnych stacji mogą iść ministranci z figurą Zmartwychwstałego. Po zapowiedzeniu stacji wygłasza się wezwanie, podobne do zawartego w drodze krzyżowej, ale akcentujące zmartwychwstanie np.: kłaniamy Ci się, Panie Jezu Chryste i błogosławimy Tobie, po czym lud odpowiada: że przez śmierć i zmartwychwstanie swoje, dałeś życie światu. Podczas Drogi Światła można śpiewać pieśni wielkanocne lub np. znane kanony z Taizé, odnoszące się do tematyki zmartwychwstania. Prowadzący, odnosząc się do tekstów biblijnych, prowadzi rozważania na temat każdej tajemnicy (stacji). I tak jak na Drodze Krzyżowej obecna jest Maryja, tak i na Drodze Światła Matka Boska jest z nami i raduje się ze zmartwychwstałym Synem.

Zwięzłym podsumowaniem rozważania Drogi Światła niech będą słowa świętego Jan Paweł II pisał: „Kontemplacja oblicza Chrystusa nie może zatrzymać się na wizerunku ukrzyżowanego. Chrystus jest Zmartwychwstałym! (...) Właśnie w Chrystusa zmartwychwstałego wpatruje się dzisiaj kościół.”

Marek Dziedzic

bp Grzegorz Ryś - „Drogi Światła”

- Kraków 2016

<http://www.vialucis.org>

<http://www.vialucis.pl>

Miejska Droga Krzyżowa 2018

W piątek 16 marca br. wszyscy mieszkańcy miasta i dekanatu zostali zaproszeni na tradycyjną Drogę Krzyżową ulicami naszego miasta. W tym roku pogoda pokrzyżowała plany organizatorów. Zamiast aury zwiastującej nadchodzącą wiosnę i Święta Wielkanocne, zostaliśmy zaskoczeni opadami deszczu i śniegu oraz mrozem. Mimo fatalnej pogody, Droga Krzyżowa doszła do skutku i została odprawiona w kościele pw. św. Mikołaja. Uczestnicy, wsłuchując się w rozważania przygotowane i przeczytane przez młodzież, podążyli śladami Zbawiciela na Golgotę. Dziękujemy młodzieży za przewodniczenie tej modlitwie i za świadectwo wiary oraz wszystkim odważnym, którzy mimo zimna zdecydowali się wyjść z domu i uczestniczyć w nabożeństwie.

Redakcja

Humor

O czym młodzi myślą w czasie ślubu...

On sobie myśli:

Och, żeby ona się nie zmieniła! Żeby zawsze była taka młoda, zgrabna, ładna.

A ona:

Oj, żeby się po ślubie zmienił. Żeby się z kolegami nie zadawał. Żeby przestał pić...

Czterej księża pojechali przed laty na orbisowską wycieczkę do Moskwy. Cały dzień zwiedzali, kupili sobie trochę różnych rzeczy do Polski.

Wieczorem chcieli o tym wszystkim pogadać, ale wiedzieli, że w hotelach są zainstalowane podsłuchy. Więc postanowili poszukać, gdzie ten podsłuch.

- Znajdziemy go, wyłączymy i wtedy pogadamy – mówili.

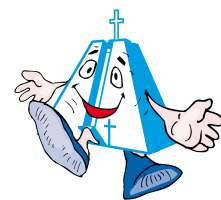
No więc szukają: kaloryfery, firanki, zwinęli dwan – jest! Płytką metalową, cztery śruby. Odkręcili jedną, potem drugą, trzecią, czwartą, a piętro niżej żyrandol „łup!” na ziemię.

Lekarz w sanatorium wita dobrze sobie znanego „stałego” kuracjusza:

Znowu pan do nas przyjechał ze wszystkimi swoimi dolegliwościami, pani Kowalski?

O nie, tym razem przyjechałem bez żony!

Biurokracja to zaraza, która wciśka się wszędzie, nawet w życie Świętego Kościoła. Kiedyś jeden proboszcz dostał z kurii ankietę do wypełnienia: „Jaka jest odległość między kościołem a cmentarzem?”. Napisał: „Taka sama jak w zeszłym roku”. A na pytanie, czy na parafii

są jakieś zabytki lub dzieła sztuki, odpowiedział: „Zabytkiem jestem ja, a moi wikarzy to prawdziwe dzieła sztuki”.

Na lekcji religii ksiądz pyta dzieci:

- Drogie dzieci, a jak to było ze zwiastowaniem, kto z was wie?

Mały chłopiec podnosi rękę.

- Ja wiem, proś księdza, jak to było.

- To powiedz.

- A ze zwiastowaniem było tak: Anioł Gabriel zeszedł z nieba i mówi: „Dzień dobry, Marysiu, będziesz matką Syna Bożego”. Maryja odpowiedziała: „Nie będę”. A on jej na to: „Będiesz będziesz” i wrócił do nieba.

wybrał **Andrzej**

DLA DZIECI

Wykreślanka Wielkanocna

W wykreślanke ukryto w poziomych i pionowych wierszach osiem słów związanych z Wielkanocą i wiosną. Znajdź je i wykreśl. Z pozostałych liter co druga utworzy hasło.

N	K	O	S	Z	Y	K	O	I	Y
E	F	W	D	P	J	Z	B	Z	T
I	P	I	S	A	N	K	A	K	R
E	W	O	T	S	L	V	R	A	A
O	Z	S	R	C	X	M	A	H	D
A	A	N	I	H	R	G	N	T	Y
C	W	A	D	A	O	Y	E	N	C
M	A	Z	U	R	E	K	K	N	J
C	P	H	U	A	W	G	S	D	A
T	K	A	M	E	N	E	I	H	A

Tę część należy wypełnić, odciąć i wrzucić do koszyka znajdującego się przed ołtarzem w niedzielę 8.04.2018 r. na Mszy św. o godz. 10:00. Wtedy też odbędzie się losowanie nagród.

Hasło:

Imię i nazwisko Szkoła....., klasa.....

Pieczeń rzymska czyli wielkanocny klops z jajkiem

Składniki:

- 1 kg mielonej karkówki wieprzowej
- 5 jajek ugotowanych na twardo
- 1 jajko surowe
- 1 bułka kajzerka
- 1 szklanka mleka
- 1 średnia cebula
- 4 łyżki kaszy manny
- 2 łyżki gęstej śmietany 18%
- 2 nieduże marchewki
- 2 łyżeczki musztardy
- 1 łyżeczka słodkiej papryki w proszku
- 1 łyżeczka mielonego ziela angielskiego
- 1 i 1/2 łyżeczki soli
- 3 łyżki posiekanej natki pietruszki
- duża szczypta świeżo mielonego pieprzu

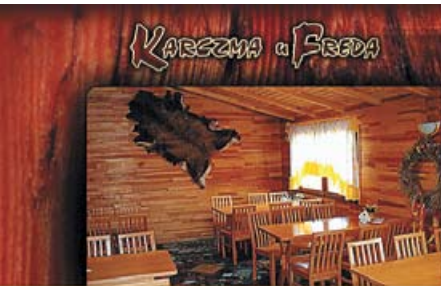
Sposób wykonania:

Pięć jajek gotujemy na twardo. Bułkę namaczamy w mleku, aż będzie miękka. Do mielonego mięsa z karkówki dodajemy surowe jajko, bułkę odciśniętą z mleka, bardzo drobno posiekaną cebulę, kaszę manną, śmietanę, dwie marchewki obrane i starte na tarce o drobnych oczkach, musztardę, paprykę, ziele angielskie, sól, posiekaną natkę pietruszki i dużą szczyptę świeżo mielonego pieprzu.

Dokładnie wyrabiamy całość ręką, aż wszystkie składniki się połączą. Foremkę o długości ok. 23-25 cm smarujemy tłuszczem i wysypujemy kaszą manną lub bułką tartą. Przekładamy do niej 1/3 masy mięsnej i wyrównujemy. Z ugotowanych jajek odcinamy końcówki, aby jajka mogły do siebie ściśnięto przylegać i układamy je wzdłuż, po środku masy mięsnej. Nakładamy resztę masy mięsnej i dociskamy. Wierzch klopsa smarujemy odrobiną oleju i wstawiamy do piekarnika nagrzanego do 180°C i pieczemy przez ok. 50-60 minut.

Po tym czasie odstawiamy do lekkiego przestudzenia, a następnie wylewamy soki z foremki i wyjmujemy jeszcze ciepły klops, odwracając foremkę np. na deskę do krojenia. Podajemy na ciepło lub na zimno – sam lub z sosem pieczarkowym.

Smacznego

Karczama u Bredy

- Potrawy kuchni śląskiej i polskiej
- Organizacja przyjęć okolicznościowych
- Produkcja garmażerki

Kędzierzyn-Koźle, ul. Kłodnicka 76, tel. 77 472-23-35

KRONIKA PARAFIALNA: LUTY – MARZEC 2018

11.02.2018 niedziela 16.00 – Msza św. w intencji misji i Przyjaciół Misji, a następnie spotkanie w salce

12.02.2018 poniedziałek 08.30-18.00 – rozpoczęło się nabożeństwo czterdziestogodzinne.

14.02.2018 – środa Popielcowa rozpoczął się Wielki Post Msze św. z ceremonią posypywania głów popiołem o godz. 7.00, 8.00, 10.00, 16.30, 18.00 i 20.00.

16.02.2018 piątek 17.15 – Nabożeństwo Drogi Krzyżowej dla dorosłych

18.02.2018 – I niedziela Wielkiego Postu **17.00** – nabożeństwo Gorzkie Żale z Kazaniem Pasyjnym o. Mariusza. Czytany był list BISKUPA opolskiego na Wielki Post

20.02.2018 wtorek 16.30 – nabożeństwo Drogi Krzyżowej dla dzieci **17.00** – spotkanie kandydatów do bierzmowania klas VI

21.02.2018 środa 17.00 – spotkanie kandydatów do bierzmowania klas VII

23.02.2018 piątek 18.00 – Msza św. wspólnoty Domowego Kościoła, a po Mszy spotkanie w kawiarence parafialnej. **18.45** – spotkanie Nadzwyczajnych Szafarzy Komunii Świętej

25.02.2018 II niedziela Wielkiego Postu **17.00** – Gorzkie Żale z Kazaniem Pasyjnym

01.03.2018 czwartek 16.30 – spotkanie kandydatów do bierzmowania klas III gimnazjum

02.03.2018 piątek 18.30 – spotkanie rodziców dzieci ze Scholii i Marianek w sprawie wyjazdu wakacyjnego **19.00** wielkopostne czuwanie młodzieży w Sławięcicach

03.03.2018 sobota 19.00 – spotkanie rodziców ministrantów w sprawie wyjazdu wakacyjnego

04.03.2018 – III niedziela Wielkiego Postu **15.00** – Młodzież zaprasza na Koronkę do Miłosierdzia Bożego **17.00** – nabożeństwo Gorzkie Żale z Kazaniem Pasyjnym

05.03.2018 poniedziałek sobota 19.00 – Rozpoczęły się nauki przedmałżeńskie, **18.45** – spotkanie lektorów dorosłych, **16.30** – spotkanie kandydatów do bierzmowania klas 3 gimnazjum

06.03.2018 wtorek 18.45 – spotkanie redakcji gazetki „Dobrze że Jesteś”

08.03.2018 czwartek 16.30 – spotkanie kandydatów do bierzmowania klas 3 gimnazjum

11.03.2018 – IV niedziela Wielkiego Postu **17.00** nabożeństwo Gorzkie Żale z Kazaniem Pasyjnym, **18.00** Msza św. w intencji Żołnierzy Wyklętych

13.03.2018 wtorek 16.30 – Droga Krzyżowa dla dzieci

15.03.2018 czwartek 18.40 – Droga Krzyżowa dla młodzieży

16.03.2018 piątek 17.15 – Droga Krzyżowa dla dorosłych **19.00** – Droga Krzyżowa dla całego miasta rozpocznie się przy kościele św. Mikołaja

17.03.2018 – sobota w godzinach przedpołudniowych odbędą się duszpasterskie odwiedziny chorych

18.03.2018 – V niedziela Wielkiego Postu rozpoczęły się w parafii rekolekcje wielkopostne, które prowadzi o. Michał Tomczak OMI nasz parafianin, połączone są one z peregrynacją RELIKWI KRZYŻA ŚW

23.03.2018 piątek 19.00 – Msza św. i rozpoczęcie 4. edycji Ekstremalnej Drogi Krzyżowej

25.03.2018 – niedziela Palmowa poświęcenie palm na każdej Mszy św.

Danuta Wójcik

Niezwykły zajęczek

*Niedziela Palmowa, już za tydzień Święta,
Każdy młody, stary od dawna pamięta,
Że zajęczek chowa słodkie upominki,
Cukierki, czekoladki, ciastka i pralinki,
Tak aby w Wielkanoc, zaraz po śniadaniu
Czas wszyscy spędzali na pilnym szukaniu.
Słodczyce dla dzieci masz już zakupione,
Ale słodyczami nie faszeryj żonę,
Bo jeszcze się obrazi, przecież dba o linię.
Czymś trzeba ją zaskoczyć nim tydzień szybko minie.
Czym można ją ucieszyć i nie trzeba chować?
Co może tak ją wzruszyć, że zacznie cię całować?
Posłuchaj więc uważnie jaka jest moja rada,
Zachowaj się dojrzałe, w panikę nie wpadaj!
Zacznij od żarówek, wymień wypalone,
Umocuj na żabkach zerwaną zastonę.
Wyczyść kratki wywietrznika,*

*I palniki od piecyka.
Poprząszczywaj wszystkie urwane guziki,
Tasiemki u ręczników...haftki i koniki.
Popraw od rolety szwankującą linkę,
I co najważniejsze rozbierz już choinkę.
W meblach podokręcaj zawiasy i uchwyty,
Wtedy cię nie miną żonine zachwyty.
Sporo tego, więc zaraz bierz się do roboty,
A wtedy wszystko zrobisz do Wielkiej Soboty!
Być może wtedy za sprawą zajęczka,
Dostanie ci się tytuł „domowa złota rączka”.*

Włodzimierz Podstawa

Sakrament Chrztu św. przyjęli	w lutym: Wiktoria Hanna Macyszyn, Kacper Celi, Michał Zbigniew Morelowski, Mikołaj Daniel Morelowski w marcu: Jan Ignacy Stadnik, Paulina Wiktoria Śliwa, Wojciech Tomasz Wójcik, Bartosz Stegman, Anna Magdalena Szczepańska, Nathaniel Grzegorz Łeśko, Kaja Serafin, Wojciech Jan Gorgowicz, Karol Giziński, Maya Agata Niejadlik, Jan Józef Gierek, Ignacy Jan Niesobski, Nikodem Mikołaj Szeszycki Panie, wspomóż swoją łaską te dzieci, które przez Chrzest zostały włączone do Kościoła Świętego, aby całym swoim życiem świadczyły o Tobie.
Roczki	w marcu: Miłosz Tomasz Łotocki, Miłosz Wojciech Komosiński Boże, ogarniamy modlitwą te dzieci, niech wzrastają w wierze otoczone miłością Boga i rodziców.
Śluby	brak Pan Jezus, który zaszczycił swoją obecnością wesele w Kanie Galilejskiej, niech Wam udzieli swego błogosławieństwa.
Jubilaci	Życzenia urodzinowe w marcu: 80 - Jadwiga Różańska, Zbigniew Wieczorek 50 - Maciej Kacperczyk 18 - Kamila Hajtałowicz Miłość obojga chrześcijan, przeżywana w łączności z Chrystusem i z poddaniem Jego prawu, jest światłem dla domu rodzinnego i dla świata.
Zmarli parafianie:	w lutym: Jadwiga Butkiewicz, Antonina Małek, Władysława Modrzewska w marcu: Jerzy Joško, Gabriela Nowak, Marian Zając, Lesław Staniś, Stanisław Jenczmionka, Bernarda Pobideł, Franciszek Starczewski Módlmy się za wszystkich, którzy zasnęli z nadzieją zmartwychwstania, aby Bóg pozwolił im oglądać swoje oblicze.
Z ksiąg parafialnych 15 lat temu w marcu	CHMZTY Jakub Jan Nowak, Nikola Klaudia Świątoniewska, Mateusz Grzegorz Preisner, Ireneusz Jan Werdin, Mateusz Grzegorz Machowski, Monika Wiktoria Klita ŚLUBY Paweł Świątoniewski i Anna Bąbol, Piotr Żabski i Maria Tynka. ZMARLI Stanisława Paszkiewicz, Józef Paprot, Henryk Stiller, Leopold Ciuryło, Janusz Kaznowski, Zofia Opach, Aleksander Wróblewski, Witold Dul, Wanda Kubina, Czesław Wojkowski, Zofia Wróblewska, Józef Jastrząbek, Helena Tomczak, Tadeusz Dziwak, Jadwiga Wrona
Z ksiąg parafialnych 15 lat temu w kwietniu	CHMZTY Gabriel Łukasz Czerniej, Aleksandra Natalia Hiszpańska, Aleks Dariusz Dobrogowski, Piotr Maksymilian Wysocki, Dariusz Piotr Wieczorek, Michał Filip Hylński, Julia Jucha, Bartłomiej Tomasz Bojar, Alicja Anna Kunc, Ireneusz Andrzej Żybura, Daniel Ludwik Zielonka ŚLUBY Marek Adam Szenko i Agnieszka Małgorzata Opieka, Rafał Wysocki i Małgorzata Kozłowska, Krzysztof Antoni Stokłosa i Katarzyna Agnieszka Wilkoń, Łukasz Andrzej Barchanowski i Natalia Izabela Zając ZMARLI Aleksander Wolosek, Irena Krasińska, Marian Gomula, Antoni Tymkiewicz, Aleksandra Sawczuk, Tadeusz Krzesicki, Wacław Koszałka, Kazimierz Dychtoń, Andrzej Wierzbicki, Klara Ermisch, Teofila Borys, Wiktoria Rogucka, Emilia Cziczak, Antoni Łukasik
Parafia Misjonarzy Oblatów M.N. pw. św. Eugeniusza de Mazenoda	Będziemy wdzięczni za wszelkie materiały od naszych Parafian. Redakcja jednak rezerwuje sobie prawo publikacji, redakcji i skrótów napływających tekstów. W sprawie publikacji kontakt z opiekunem redakcji, tel. 77 – 472 – 55 – 30. Adres Redakcji: Rzymskokatolicka Parafia Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej pw. św. Eugeniusza de Mazenoda, ul. Ligonía 22, 47 – 224 Kędzierzyn – Koźle; tel. parafialny: 77 483 58 06, e – mail: dobrzezejestesomi@interia.pl. Jesteśmy też na Facebooku: https://www.facebook.com/eugeniuszoblaci Redaktor naczelny: O. Mieczysław Hałaszkowski OMI; Sekretarz Redakcji: Stanisława Ścigacz (tel. 77 483 51 89), Opiekun redakcji: O. Tomasz Woźny OMI. Redakcja: Marek Dziedzic, Dorota Grzesik, <u>Halina Ozga</u>, O. Mariusz Piasecki OMI, Włodzimierz Podstawa, Andrzej Prochera, Ewa Siwak, Piotr Tesarowicz, Danuta Wójcik. Korekta: Dorota Grzesik.

Uroczystych Świąt Wielkanocnych,
pełnych wzruszeń i duchowych doznań,
rodzinnej atmosfery i serdecznych spotkań,
wielu radosnych chwil przy świątecznym stole
oraz wiary i budującej nadziei

życzą Zarząd i Pracownicy
Grupy Azoty
Zakładów Azotowych Kędzierzyn S.A.